

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

In Matthæi Cap. 11.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

IN MATTHÆI CAP. II.

22. *Si in Tyro & Sidone factæ essent virtutes quæ factæ sunt in vobis, olim in cilicio & cinere pœnitentiam egissent.*

CALVINVS hoc loco quia pro contingentia rerum & humanarum actionum libertate (quam illæ tollere vult, posita fatali quadam actionum nostrarum necessitate, propter inevitabilem Dei de singulis tum providentiam tū præordinationem infallibilem) hæc verba facere videbat, legitimum eorum & germanum sensum pervertit, ad alias considerationes animum lectoris auocans. *Christus, inquit, non disputat quid præviderit Deus futurum de ijs. vel illis, sed quid facturi fuerant alteri, quatenus ex re ipsa percipi poterat, et ad communem humanæ mentis captum sermonē accommodat.* Hæc ille. Similiter infra verba Christi de ciuitate Sodomis, eodē modo pervertit. *Humano (inquit) more Christus loquitur: non autem ex cal. stydyto profert quid præviderit futurum si Sodomitis Propheetam aliquem misisset.* Hæc ille. Sed hoc nihil aliud est quàm verba Christi mendacij arguere: vult enim quod Christus futurum disertè dixerat, si miracula in vno & prædicatio in altero loco facta fuisset, hoc reuera non futurum fuisse: nec Christum hoc præuidisse, sed quod possibiliter & forè futurū erat, humano more coniecisse. Quo semel posito, & illud quoque quod Christus subiecit de grauiori pœna & condemnatione in die iudicij ciuitatum istarum quàm Tyri & Sidonis

Ver. 23.

Christi
verba
mendacij
arguit
Caluinus

G 3 aut

aut Sodomorum, secundum Calvinum inane terriculamentum erit, quia non de eo quod futurum erat prævidit, sed humano more quantum rei indignitas postulare videbatur, Christus loquutus est, Quare hac relicta apertissima verbi Dei corruptela, quæ ex his Christi verbis vera

**Documē-
ta theolo-
gica.** ac solidæ theologiæ documenta deduci possunt, breuiter annotabimus.

**Præscien-
tia in Deo
rerum
non futu-
rarum.** Primum id erit, quod Deus propter scientiam suam infinitam, quæ non pendet ab existentia obiecti sicuti nostra, prævidet & præscit etiam quæ futura non sunt, sed fieri poterant: non quidem scientia visionis, qua solum actu futura præsciuntur à Deo, & de qua loquitur Augustinus epist. 105. in fine, & epist. 107. & lib. de prædest. sanct. cap. 14. & Prosper in Epist. ad Augustinum illi libro præfixa, negantes Deum præscire quæ futura non erant, ad ea videlicet vel punienda vel remuneranda, quo sensu Pelagiani volebant paruulos non baptizatos damnari propter mala præuisa, quæ, si vixissent, facturi erant, itémque paruulos baptizatos morientes saluari propter bona opera præuisa quæ facturi erant, sed scientia simplicis intelligentiæ: quæ etiam est non entium, sed possibilium esse. Quæ quidem notitia in solo Deo ita perfecta est, ut per hanc solam sufficienter talia cognoscat si ponerentur in actu. Sic Christus hoc loco scientia sua diuina, sed simplicis intelligentiæ, clarè videbat Tyrriorum & Sodomorum non possibilem tantum, sed & verè futuram poenitentiam, si apud eos miracula facta fuissent. Sic Dauidem Sauli tradendum esse si maneret Ceilæ, Deus interroganti Dauidi prædixit, quod tamen eo abeunte non euenit. Sic dicitur Prophetæ, si apud alias gentes

1. Reg. 23.

Ezech. 3.

gentes predicaret, fore ut ab illis audiretur. Vide Gregor. de Valentia in 1. p. D. Tho. q. 14. puncto 5. q. 2. & Ludouicū Molinam q. 14. art. 13. disp. 43.

Secundum documentum, quod increduli Iudei predicante & miracula faciente Christo idea non crediderunt, quia credere noluerunt. Peccauerunt enim isti grauius quam Tyrij. & Sidonij, quod ex grauiori condemnatione constat. Peccatū autem esse, & voluntariū non esse, pugnantia sunt. Vide Molinam q. 14. art. 13. disp. 10.

Pag. 49.

Tertium ex hoc loco documentum, quod cum aequali Dei auxilio alius interdum conuertitur, alius non conuertitur: de quo vide eundem q. & art. eisdem, disput. 12. Quae enim auxilia gratiae apud Iudeos istos non valuerunt, eadem apud Tyrios. & Sidonios valitura fuisse Christus affirmat.

Pag. 53. & 57.

Quartum documentū, quod inter auxilia gratiae quibus ad credendum homo excitatur, miracula veluti suasiones externae cōputantur. Quod etiam ex oratione Apostolorum Act. 4. & ex effectu prophetandi quē Paulus describit 1. Cor. 14. colligi potest. Vide eundē Molinam q. & art. eisdem, disput. 38.

Pag. 234.

Quintum documentū, quod haec & alia auxilia gratiae specialia Deus non confert pro ratione vsus liberi arbitrij prauiſi aut futuri, nec ad illos omnes Euangelij praedicatores mittit quos ad fidem conuertendos prauidit, sed salutis media pro suo solo beneplacito disponit: quod idem ex his verbis docet Molina q. 23. art. 4. & 5. disp. 1. membro 4. & S. Augustinus in libro de bono persec- rantiae cap. 9.

Pag. 416.

Sextum documentū, quod ex loco conuincitur certa futurorum etiam liberè contingentiū in

G 4 Deo

Deo providentia, & electorum quidem prædestinatio atque electio gratuita, reprobatorum vero reiectio iusta: quod in eodem vide Molina q. 14. art. 13. disput. 49. Postremū documentum, quòd
 7. isti Tyrij & Sidonij reuera fuissent conuertendi (vt Christus disertè dicit). si virtutes ibi factæ fuissent, nec propter defectum efficacis gratiæ (quæ per illa miracula fuisset efficax, propter liberi arbitrij consensum quem illa miracula cum auxilijs gratiæ indubiè elicuissent, vt Christus docet) sed propter defectum miraculorū, & aliorum mediolorum, quæ iustè Deus illis subtraxit; alia tamen multa illis faciens quæ eos promouebant ad salutem (ait in hunc locum Corn. Iansenius) non fuisse conuersos: de quo etiam vide Molinam q. & art. citatis disput. 38. pag. 239.

21. *Olim in cilicio & cinere pœnitentiam egissent.*

Pœnitentia actus pœnalis.

ARRORIT hunc locum Calvinus, quia manifestè videbat ex eo conuinci, non in sola vitæ mutatione & resipiscentia, quâ ille totam pœnitentiæ rationē esse vult, sed in operibus quoq; pœnalibus pœnitentiã propriè versari. Ait igitur, vt textū penitus peruertat: *Pœnitentia hic ab externis signis describitur, quorū tūc solemnissimus usus erat in Ecclesia Dei. non quòd in hanc partem insistat Christus, sed quia se ad vulgè captū inflectit.* Vult bonus Calvinus pœnitentiam hic à Christo describi, non qualis esse debeat, sed qualis tunc in more illius populi erat; nec hanc pœnitentiæ formam à Christo vel vrgeri vel commendari, sed tantum quid fieri soleat, historicè commemorari. Denique non ipsam pœnitentiam, sed signa quædam eius externa notari. Hæ sunt Caluini speculationes,

nes, vt cilicium à suis humeris auertat, & omne
 pœnale opus à pœnitentiæ ratione remoueat.
 Cæterum pœnitentiam hic describi non à loci
 illius consuetudine, nec ab eo quod solet fieri, sed
 ab ipsa eius natura, & ab eo quod debet fieri, per-
 petua in Ecclesia Catholica praxis ostendit, quæ
 suos pœnitentes huiusmodi operibus pœnalibus
 exercuit: de quo lege Cyprianū serm. 5. de lapsis,
 & lib. 3. epist. 16. August. hom. 50. cap. 15. & in
 Enchirid. cap. 70. Gregor. M. hom. 34. in Euāg. &
 Curæ pastor. par. 3. admonit. 31. Theodoretum in
 epitome diuinorum decret. cap. de pœnitent.
 Crisost. hom. 22. ad pop. Ant. Neque verò opera
 pœnalia signa tantum externa sunt, sed proprii
 fructus, operaque propria pœnitentiæ. Sic enim
 ad huiusmodi exhortans Ioan. Baptista dixit. **Luc. 3.**
Facite fructus dignos pœnitentiæ, quales fecerunt Nini-
uitæ, Ionæ 3. Et vidit Deus opera eorum, &c. quales
fecit David, laborans in gemitu suo, & lauans per singulas
noctes lectum suum. Addit adhuc Calvinus. Scimus non
exigi pœnitentiam à fidelibus tantum ad paucos dies, sed
vt se in ea meditanda assidue vsque ad mortem exerceant.
Atqui non necesse est quotidie sacco vestiri & cinere. Hæc
ille, nō distinguens quotidianā iustorū pœniten-
tiā (quæ in perpetua supplicationis humilitate subitur, vt
scribit August.) ab alia ex magnis peccatis resur-
gentiū laboriosa vel etiā solenni pœnitentiā, vt
à Patribus vocatur atque distinguitur: ab August.
maximè homilia 27. ex 50. & homil. 50. capite 9.
de Symbolo ad Catech. libro 1. capite 6. &
Epistol. 504. Origen. homilia 3. super Leuiticum.
 Quemadmodum igitur quidam hodie hæretici
 propter perpetuum Dei cultum ad quem omnes
 tenentur, nullos volunt esse speciales dies festos
 ad eum destinatos: sic hic Calvinus propter quo-
 tidianam

Homil. 27
 ex 50. &
 hom. 50.
 c. 4. & 6.

Luc. 3.

Psal. 6.

Homil. 27
 ex 50. &
 hom. 50.
 c. 4. & 6.
 de Ci-
 uit. Dei
 lib. 22.
 cap. 23.
 & epist.
 108.

tidianam omnium etiam in hac vita iustorum
 pœnitentiam, grauiorem illam & magnis pecca-
 toribus necessariam, qualem hic Christus descri-
 bit, eludere vult. Subiungit nihilominus, *exte-
 riorem istam pœnitentiæ professionem in sacco & cinere,
 tunc locum habere, quum ex graui aliqua defectiõne ad Deũ
 se homines conuertunt.* Quibus in verbis videre po-
 tuit, quæ de pœnitentiã quotidiana prius excepit,
 nihil prorsus ad locum præsentem facere. Sed
 ambiguus & vafer hæreticus nec tacere potuit
 quod liquida rei veritas illi extorsit, nec dicere
 tamen voluit quod tota veritas dicendum postu-
 lauit, aut à suis inspergendis fallacijs ac venenis
 abstinere. Pessimè quippe illum hic locus habuit
 vbi pœnitentiã describitur, non in sola vitæ
 mutatione aut qualibet antea vitæ displicen-
 tiã, sed *in cilicio & cinere*, id est, in graui & luctuosa
 & laboriosa pro peccatis satisfactiõne, durisque
 & acerbis pœnitentiæ fructibus.

Caluini
 vatricies.

25. *Abscondisti hæc à sapientibus, & reuelasti ea paru-
 uulis.*

QVVM hæc Christi verba de superbis &
 de humilibus doctissimi in Ecclesia Patres
 hæctenus intellexerint, August. serm. 8. de verbis
 Domini, Gregor. Moral. lib. 27. cap. 9. & Hila-
 rius in com. in hunc locũ, vt in Prompt. Cath.
 in festo S. Matthiæ ostendimus, ad quos etiam
 accedit Chrysoft. hom. 39. in Matth. vnus Cal-
 uinus, quia de numero talium paruulorum nec
 erat, nec esse voluit, vult omnino Christum per
*Sapientes notare viros doctos ac magnos sine vlla vitij no-
 tatione, pauperes verò ignobiles ac viles personas sine vlla
 virtutis nota.* Nempe vt locum faceret textoribus
 suis, coriarijs, sartoribus, tonforibus, & id genus
 alijs

Paruulos
 ac humi-
 les non
 fert Cal-
 uinus.

alijs plebeijs planèque indoctis hominibus, qui noui Euangelij Caluiniani præcipui præcones per Galliã, hoc Belgium, & Angliam erant. Rationem adfert, *quia etiam superbi ac feroces aliquando ad Apostolica munera à Deo vocantur*, quod ex Pauli exemplo probat. Cæterum nec Paulus quum adhuc Saulus esset, ex mera superbia & ferocia talis erat, sed, vt ipsemet profitetur, *zelator paternarum traditionum, & ex ignorantia peccans*, nec qualemcunque illam suam ferociam factus Apostolus retinuit, sed in alium virum conuersus paruuluserat; nec denique magis contra superbos quàm contra doctos hoc exemplum facit, quum Paulus in lege Moysaica ante conuersionem doctissimus fuerit, *ad pedes Gamalielis institutus*, vt ipse Paulus profiteatur. Tenenda igitur veterum Patrum saluberrima expositio, & nouella reiicienda Caluini corruptio.

IN MATTHÆI CAP. 12.

26. *Si Satanas Satanam eijcit, aduersum se diuisus est.*

QVVM hæc prima Christi responsio ad illam Phariseorum blasphemiam, quod in principe dæmoniorum dæmonia eiciebat, locum habeat in illa dæmoniorum eiectione quæ vera & efficax est, & qua inuitus dæmon ab homine pellitur, non autem de fictitia illa cessione qua per collusionem quandam eijci se dæmones etiam aliorum dæmonum opera interdum patiuntur, aut fingunt potius, de qua disputat S. August. in lib. 83. qq. q. 79. Caluinus fictitiam hanc & illusoriam dæmonis eiectionem Catholicæ